

DISCURSO DE ÁNGELA PAZ

Moitas grazas a todas as persoas e colectivos que me apoiastes, así aos meus compañeiros e compañeira de nominación.

Este premio está moi repartido con todas as persoas que tiveron a sorte de traballar. Persoas con parálise cerebral, xuventude e infancia marxinada, mocidade con delitos de sangue e en prisión; mocidade que sufriu abusos, familias en situación de exclusión social, persoas con enfermidades duras..... Detrás de todas e todos eles sempre había unha muller loitando contra vento e marea. Con todas elas vivín momentos moi duros, moi bos, tristes pero tamén alegres. GRAZAS POR ENSINARME QUE TENDO TODO EN CONTRA, PÓDESE SAIR.

Cando por circunstancias da vida me tocou padecer en primeira persoa a enfermidade de Crohn, sufrimos na miña casa un desterro sanitario. Enviáronme en ambulancia a un hospital en Madrid, lembro que era un 8 de marzo, Día da muller traballadora. Desterrada lonxe da miña familia, das amistades, da miña casa, da miña cidade...

E FOI CANDO TODAS ESAS PERSOAS QUE ANTES MENCIONEI, REAPARECERON NA MIÑA VIDA COMO SE EU FORA UN MEMBRO MÁIS DA SÚA FAMILIA.

O primeiro ano no hospital foi moi duro. Non contaban con que chegara a Madrid, pero aquí estou. O 17 de maio, Día das Letras Galegas, volví ganarlle a batalla á enfermidade, sempre tendo como referentes a todas esas persoas.

Os tres primeiros anos da miña enfermidade foron moi duros, con permisos de 20 días intercalados entre tempadas de dous, tres, catro meses seguidos no hospital. Moitísimo tempo para ler, para pintar, para organizar partidas de cartas, para montar obradoiros reciclando material hospitalario e compartir a miña vida con persoas que non coñecía de nada. Pero todas as semanas recibía cartas e “paquetes bomba” dos meus seres queridos e de todas esas amizades que fun facendo polo camiño.

Con todo ese tempo que tiña, dediqueime a facer un borrador dunha escola de tempo libre, que hoxe é unha realidade, Paspallás, un referente en Pontevedra por ser unha escola onde prima a calidade da formación e se traballan valores como a igualdade de xénero, a protección do medio ambiente, o respecto, a tolerancia, a inclusión social e as discapacidades.

Entre Paspallás e o hospital transcorre a miña vida ata que un médico me convida a crear unha asociación para persoas afectadas por Crohn, colite ulcerosa e ostomizadas. Tiven a sorte de empatizar con dúas persoas máis afectadas por estas doenzas e así naceu ASSEII nesta cidade do Lérez, para dar visibilidade a estas enfermidades que son invisibles ante a sociedade (como moitas outras) e para defender os nosos dereitos ante as Administracións. Estamos moi orgullosas e orgullosos dende ASSEII por ter posto a Pontevedra en Madrid a través do primeiro documental de España sobre persoas ostomizadas, coa campaña “Pon una Bolsa en tu Vida” do Proyecto Gesto.

Pero toda esta enriquecedora experiencia e vivencia persoal non sería posible sen a miña nai. Ela sempre apostaba por todo o que eu me propoñía. Quen me motivaba e me animaba. Nunca se rendeu. Coa súa mirada me tranquilizaba nos momentos máis duros. Sufriu o desterro hospitalario comigo neses sillóns de hospital, horas, días e meses, sen esvaecer.

ADICO ESTE PREMIO A ELA E A TODAS AS NAIS E MULLERES QUE NOS DAN A VIDA
E QUE DARÍAN A SÚA POR CALQUERA DOS SEUS FILLOS OU FILLAS ANTE UNHA
DURA SITUACIÓN. MULLERES ESGOTADAS PERO NON DERROTADAS.